

Arrest

nr. 149 509 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 14 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. STAELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2012 dient de eerste verzoekster, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese onderdaan - werkzoekende. Op dezelfde dag dienen de tweede en de derde verzoekende partijen een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in hun hoedanigheid van descendant van de eerste verzoekster. Bij beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen wordt aan de verzoekende partijen het recht op verblijf erkend.

1.2. Met een schrijven van 12 augustus 2014 wordt aan de burgemeester van Anderlecht gevraagd om de verzoekende partijen uit te nodigen om te vragen welke activiteiten de eerste verzoekster heden heeft en om de betrokkene te verzoeken om binnen de maand na kennisname van dat schrijven alle nodige bewijsstukken voor te leggen. De verzoekende partijen nemen kennis van het schrijven van de burgemeester op 4 september 2014.

De eerste verzoekster legt de volgende documenten voor: een attest van het OCMW met betrekking tot het ontvangen leefloon, een attest van inschrijving als werkzoekende bij Actiris, een bewijs begeleiding werk en opleiding, tal van sollicitaties, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een loonfiche.

Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gegeven op 29 december 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 10.12.2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Zij verkreeg de E-kaart op 27.06.2013. Aan betrokkene werd het voordeel van de twijfel gegeven wat betreft het aantonen van de reële kans op tewerkstelling.

De dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Amoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds januari 2014 financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd daarom op 12.08.2014 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. Betrokkene legde vervolgens volgende documenten voor: attest OCMW ontvangen leefloon, inschrijving als werkzoekende bij Actiris, bewijs begeleiding werk en opleiding, sollicitaties, interimcontracten en een loonfiche.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert het indienen van de bijlage 19 slechts 43 dagen tewerkgesteld is geweest (in 2013 41 dagen en op 28.08.14 en 29.08.14). Gezien deze tewerkstelling duidelijk marginaal was, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht als werknemer aan worden ontleend (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene kan evenmin toepassing genieten van art.42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 waarin staat dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling na een tewerkstelling van minder dan één jaar, nog 6 maanden als werknemer moet worden beschouwd. Betrokkene is immers nooit echt werknemer geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Betrokkene kan het verblijfsrecht evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Zij heeft weliswaar de kans gezien te werken, maar slaagt er niet in bijkomende tewerkstelling te bekomen. Betrokkene heeft sinds het indienen van de bijlage 19 (op 10.12.2012) slechts 43 dagen kunnen werken. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken, is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is. Sinds 29.08.2014 heeft zij niet meer de kans gekregen om nog maar een dag te kunnen werken.

Verder blijkt dat betrokkene sinds januari 2014 beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Zij ontvangt thans een OCMW-leefloon als persoon met een gezin ten laste. Betrokkene dient dus heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In het belang van de minderjarige kinderen (...) en gezien de intrekking van het verblijf van de moeder die zij vergezellen, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig art.42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij en haar kinderen zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

*Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 / 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre het is ingesteld door de minderjarige kinderen van de eerste verzoekster, aangezien zij als minderjarigen onbekwaam zijn om een vernietigingsprocedure in te stellen.

3.2. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De tweede en de derde verzoekende partij beschikken echter, gezien hun leeftijd (respectievelijk 4 en 14 jaar), niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de tweede en de derde verzoekende partij, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede en de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1.1. In een eerste middel van de synthesememorie wordt de schending aangevoerd van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 bepalen dat de beslissingen met reden omkleed dient te zijn.

Een dergelijke motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in recht en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing zelf. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of louter stijlformules inhouden dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St. nr. 52.909 van 14.4.1995; R.v.St. nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St. nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St. nr. 77.732 van 18.12.1998.)

De RVV gaat dienaangaande in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid haar beslissing heeft genomen. Wat in casu het geval is.

In haar bestreden beslissing stelt verweerster in een loutere stijlformule het volgende : Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980.

Door de beslissing op deze beperkte wijze te motiveren, namelijk door het gebruik van gestandaardiseerde zinnen, worden de artikelen 2,3 en 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, gedateerd 29 juli 1991 geschonden. Immers de motiveringsplicht zoals neergeschreven in voormelde artikelen heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan nagaan op basis waarom de beslissing werd genomen. Deze artikelen verplichten de overheid m.a.w. de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Er kan in casu niet zomaar een rechtsgeldig bijlage 21 worden afgeleverd zonder afdoende de juridische en feitelijke gronden te motiveren – ipv zich te baseren op loutere veronderstellingen zonder afdoende onderzoek. Te meer nu de bestreden beslissing ook nefaste gevolgen heeft voor de 2 kinderen (...). Verweerster beperkt zich m.b.t. de situatie van de kinderen tot de loutere slagzin : In het belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van het verblijf van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig art. 42 ter § 1 , 1° van de wet van 15.12.1980. Hoe verweerster haar belangenafweging hieromtrent heeft gemaakt of welk onderzoek zij heeft gevoerd, staat nergens weer gegeven. Verzoekster heeft er het rade naar. Nochtans hebben de kinderen er alle belang bij hun verblijf in België verder te zetten samen met verzoekster. Hun verblijf intrekken, zou inhouden dat er een abrupt einde komt aan de schoolgang van de kinderen, wat allerminst aan te raden valt. (stuk 11 en 12) Verzoekster wenst te benadrukken dat – in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert

– zij geenszins bedoelde dat het verblijf van haar kinderen zonder haar diende verder gezet te worden. Wel integendeel, zij wenst het verblijf samen verder zetten. Het is inderdaad in het belang van de kinderen dat het verblijf van verzoekster dient verder gezet te worden, nu zij ook in België schoolgaand zijn. Uit niets blijkt dat verweerster hieromtrent heeft rekening gehouden in haar beslissing.

Ook op dit punt is de motiveringsplicht geschonden en dringt de vernietiging van de integrale beslissing zich op.

Het is voor verzoekster dan ook niet mogelijk om na te gaan op basis van welke gegevens verweerster haar beslissing heeft genomen. Er wordt zelfs niet aangetoond of verweerster überhaupt wel een onderzoek heeft ingesteld naar de voorwaarden van artikel 40 § 4, eerste lid van de wet van 1980. Ook hier faalt verweerster in haar motiveringsplicht.

Het middel is ernstig en gegrond."

4.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- de artikelen 2, 3 en 4 van de wet dd. 29.07.1991.

Verzoekende partij houdt voor dat loutere stijlformules gebruikt worden in de bestreden beslissing.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, waarbij specifiek wordt ingegaan op de elementen die het dossier van verzoekende partij kenmerken en de redenen waarom haar verblijf beëindigd werd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins louter steunt op veronderstellingen, doch integendeel een ter dege gemotiveerde beslissing heeft genomen, rekening houdende met alle elementen die bleken uit het administratief dossier, inclusief de inlichtingen die verzoekende partij heeft verschaft n.a.v de vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe bij brief van 12.08.2014.

Ook wat de kinderen van verzoekende partij betreft, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd als volgt:

"In het belang van de minderjarige kinderen (...) en gezien de intrekking van het verblijf van de moeder die zij vergezellen, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig art 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij en haar kinderen zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.” (onderlijning toegevoegd).

Verzoekende partij weerlegt niet dat in het belang van de kinderen en nu het verblijfsrecht van de moeder, in functie van wie de kinderen hun verblijfsrecht verkregen hebben, beëindigd werd, ook het verblijfsrecht van de kinderen zelf beëindigd dient te worden.

*Hierbij wordt ook verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42ter §1, 1° van de Vreemdelingenwet, artikel dat bepaalt dat “tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :
1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”.*

Het verweer in het verzoekschrift dat de kinderen er alle belang bij hebben om hun verblijf in België voort te zetten, terwijl het verblijfsrecht van de moeder nochtans beëindigd werd, slaat werkelijk nergens op en gaat voorbij aan de eenheid van het gezin, alsook aan de inhoud van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht ook t.a.v. de minderjarige kinderen, wiens verblijfsrecht volledig gesteund was op dat van hun moeder, een beëindigingsbeslissing genomen nu het verblijfsrecht van de moeder zelf beëindigd werd. Welk bijkomend onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris had dienen te voeren, is verweerder een raadsel (temeer aan verzoekende partij de gelegenheid werd verschaft om n.a.v. het schrijven van 12.08.2014 alle stukken die zij nuttig achtte, voor te leggen).

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden; de bestreden beslissing is dienomtrent ten genoegen van recht gemotiveerd, in feite en in rechte.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 42bis en 42ter, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite die, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, verder gaat dan een beperkte motivering met de volgende loutere stijlformule “Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een

einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980". In de bestreden beslissing wordt met name omstandig gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij aangezien zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van het Rijk nu zij *"sedert het indienen van de bijlage 19 slechts 43 dagen tewerkgesteld is geweest"*, zodat *"(g)ezien deze tewerkstelling duidelijk marginaal was, (...) hier geen behoud van het verblijfsrecht als werknemer aan (kan) worden ontleend"*, nu zij *"het verblijfsrecht evenmin (kan) behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is"* en nu zij *"thans een OCMW-loon als persoon met een gezin ten laste (ontvangt)"* en *"dus heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (dient) beschouwd te worden, zonder economische activiteiten in België"* waarvan de bestaansmiddelen *"echter ter beschikking gesteld (worden) door de Belgische overheid"*. Met betrekking tot de kinderen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat ook hun verblijf dient te worden beëindigd, *"gezien de intrekking van het verblijf van de moeder die zij vergezellen"*. Hieruit blijkt genoegzaam dat de gemachtigde de belangen van de kinderen heeft onderzocht en geoordeeld dat het in hun belang is dat zij hun moeder zouden volgen. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *"het waarom"* of *"de uitleg"* dient te vermelden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel (en de hierna volgende middelen) blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

4.1.3.2. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert aan dat niet wordt aangetoond dat de verwerende partij *"überhaupt wel een onderzoek heeft ingesteld naar de voorwaarden van artikel 40 § 4, eerste lid van de wet van 1980"*. Er dient evenwel te worden gewezen op het schrijven van 12 augustus 2014 waarin de verzoekende partij expliciet werd gevraagd om, naargelang de huidige activiteit, recente bewijzen voor te leggen als werknemer, als zelfstandige, als werkzoekende, als student of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op basis van de door de verzoekende partij ten gevolge van dit schrijven ingediende bewijsstukken wordt vervolgens geoordeeld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht te behouden als werknemer, als werkzoekende of als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Aldus werd wel degelijk onderzocht of de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet nog steeds vervuld waren.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat het intrekken van het verblijf van de kinderen *"zou inhouden dat er een abrupt einde komt aan de schoolgang van de kinderen, wat allerminst aan te raden valt"*, wordt er op gewezen dat de verzoekende partij via voornoemd schrijven van 12 augustus 2014 de mogelijkheid werd gegeven om, *"(i)n zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig (...) artikel 42ter, § 1, derde lid (...) van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier"*, deze voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij schoolgaande kinderen heeft. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde niet enkel het verblijf van de moeder, doch ook dat van haar kinderen beëindigde en aldus (impliciet) een hoger belang heeft gehecht aan het behouden van de gezinseenheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maak dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel van de synthesesamenvatting wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en de beslissing dient dan ook te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval worden toegepast.

In casu kan men stellen dat verweerster geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

De beslissing is immers gestoeld op vage veronderstellingen zonder dat enige afdoende informatiegaring is gebeurd vanwege verweerster. Hoe kan men immers stellen dat iemand geen werk zoekt en/of geen reële kans maakt om te worden aangesteld, hetgeen altijd een subjectief element in zich houdt, als men deze persoon niet heeft gehoord of gecontacteerd. Immers verzoekster heeft na ontvangst van de brief d.d. 12.8.2014 documenten aan verweerster overgemaakt. Nadien heeft zij van de dienst niets meer vernomen zodat zij ook niet wist of kon weten of deze volstonden. Indien verweerster een grondig onderzoek had doorgevoerd dan had zij nochtans geweten dat :

- Verzoekster vanuit haar VDAB dossier reeds 153 sollicitaties heeft gedaan sinds 22.1.2014 tot heden (23.1.2014). (stuk 4)*
- Verzoekster momenteel als werkzoekende genoteerd staat in opleiding en neemt zij sinds 9.12.2015 deel aan het project WAW (werk armoede welzijn) van Atelier Groot Eiland.*
- Verzoekster teneinde haar kansen op de arbeidsmarkt te verhogen ook Nederlandse taallessen heeft gevolgd. (stuk 5)*
- Verzoekster werkelijk al het mogelijke doet teneinde een job te vinden, te meer nu zij alleen in staat voor haar twee minderjarige kinderen. (stuk 6)*

Tot op heden heeft verzoekster volgende werkervaring (Zie CV – stuk 7):

- 8/2014 Medewerkster Verkoop (vervanging) te Zeeman Antwerpen*
- 7/2013-9/2013 Schoonmaakster te Eculine Antwerpen*
- 4/2013 Schoonmaakster (vervangingscontract) te GZA Antwerpen*
- 7/2005 -05/2010 Schoonmaakster te Maastricht*
- 05/2005-06-2005 Inpakster*
- 09/2003-04/2004 Schoonmaakster*
- 06/2000- 03/2001 Productiearbeider*

Verzoekster brengt in dat opzicht eveneens verschillende arbeidsovereenkomsten bij (stukken 13.1 t.e.m. 13.18) , waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster werkwilgig is en op geregelde tijdstippen verbonden is door een arbeidscontract. Het blijkt echter moeilijk om een vaste tewerkstelling te vinden gezien de moeilijke huidige arbeidsmarkt.

- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 23.5.2013 van 23.5.2013 tot 24.5.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 27.5.2013 van 27.5.2013 tot 31.5.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 4.6.2013 van 4.6.2013 tot 4.6.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 17.6.2013 van 17.6.2013 tot 17.6.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 26.6.2013 van 26.6.2013 tot 27.6.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 1.7.2013 van 1.7.2013 tot 4.7.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 3.7.2013 van 3.7.2013 tot 3.7.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 5.7.2013 van 5.7.2013 tot 5.7.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 5.7.2013 van 5.7.2013 tot 5.7.2013 (1ste shift)*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 8.7.2013 van 8.7.2013 tot 11.7.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 15.7.2013 van 15.7.2013 tot 18.7.2013*
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 19.7.2013 van 19.7.2013 tot 19.7.2013*

- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 29.7.2013 van 29.7.2013 tot 31.7.2013
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 29.7.2013 van 29.7.2013 tot 31.7.2013 (2de shift)
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 1.8.2013 van 1.8.2013 tot 1.8.2013
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 2.8.2013 van 2.8.2013 tot 2.8.2013
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid d.d. 28.8.2014 van 28.8.2014 tot 29.8.2014
- Arbeidsovereenkomst uitzendarbeid 28.11.2013 van 28.11.2013 tot 28.11.2013
- Arbeidsovereenkomst dienstencheques bepaalde duur Interim d.d.31.12.2014 van 31.12.2014 tot 3.1.2015

Verzoekster brengt tevens de bijhorende loonbrieven bij. Zie stukken loonbrieven stukken 14.1. tot en met 14.12.

Dienaangaande behoudt verzoekster zich uitdrukkelijk het recht voor om alle stukken dienend in de loop van het geding bij te brengen. Verzoekster heeft tijdens de procedure eveneens niet stil gezeten en blijft zoeken naar een job. Zij verwijst hieromtrent naar stukken 15 en 16, zijnde een brief d.d. 5.3.2014 van het begeleidingstraject CAD + sollicitatiebewijzen en een overzicht van de VDAB van de deelgenomen sollicitaties d.d. 31.1.2015-5.3.2015. Concluante wenst deze stukken nog toe te voegen aangezien hieruit blijkt dat er nog steeds een reële kans is dat verzoekster werk kan vinden.

Het CAD geeft een overzicht van afspraken en ondernomen stappen naar werk (stuk 15):

“13.3.2015 : Intake + versturen van sollicitatie Huishoudelijk medewerkster bij Woonzorgcentrum Ter Stelten te Merchtem.

23.3.2015 : Afhalen van Uittreksel uit het strafregister, in het kader van haar sollicitatie bij Woonzorgcentrum Ter Stelten + versturen van sollicitatie Huishoudhulp regio Machelen Kampenhout bij solidariteit voor het Gezin

01.04.2015 : Versturen van sollicitaties Logistieke medewerker te Dworp bij Solidariteit voor het Gezin, Schoonmaakster Tervuren bij ISS, Medewerker Schoonmaak WZS Ter Bake te Denderleeuw bij FADA Alseberg.”

Dat verweerster geen rekening heeft gehouden met alle elementen terzake nu blijkt dat verzoekster al het mogelijke bij machte doet teneinde een job te vinden. Dat het gebrek hieraan geenszins te wijten is aan haar ingesteldheid of inspanning.

Dat geenszins bewezen is door verweerster dat verzoekster geen reële kans heeft om nog een tewerkstelling te vinden (art. 40 § 4 eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980), nu zij de nodige inspanningen doet. Verzoekster verwijst hierbij naar stuk 5 en 8 waaruit blijkt dat haar begeleiding naar werk bij ATELIER GROOT EILAND nog loopt tot juni 2016 alsook haar inschrijving bij ACTIRIS tot 25.2.2015. Daarnaast verwijst ze naar haar bijkomende stukken 15 en 16 waaruit haar afhoudende inspanning blijkt. Bijgevolg kan er niet met zekerheid worden afgeleid dat verzoekster geen kans meer heeft op het vinden van een tewerkstelling.

Dienaangaande is het duidelijk dat verweerster een automatische beslissing heeft genomen zonder zich afdoende te informeren. Dat verweerster heeft nagelaten voorafgaandelijk bij verzoekster informatie in te winnen alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster te betekenen. Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerster onzorgvuldig te werk gaat wanneer zij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw. Op basis van voormeld artikel, behoudt verzoekster immers haar verblijfsrecht zoals voorzien in art. 40, § 4 1° Vreemdelingenwet. Immers verzoekster bewijst door haar voortdurende inspanningen dat een er nog steeds een reële kans bestaat om werk te vinden. Verweerster toont niet aan waarom dit bewijs onvoldoende zou zijn. Voor de goede orde brengt verzoekster nog sollicitaties bij die zij per mail zelf heeft gedaan tussen 8.2013 – 10.2014. (stuk 17)

Bovendien, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, heeft verzoekster wel nog gewerkt na 29.8.2014. Verzoekster verwijst hieromtrent uitdrukkelijk naar stuk 13.19 Arbeidsovereenkomst dienstencheques bepaalde duur Interim d.d.31.12.2014 van 31.12.2014 tot 3.1.2015.

Door deze gegevens te miskennen, schendt de DVZ het zorgvuldigheidsprincipe.

Het middel is gegrond.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.*

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing gebaseerd is op vage veronderstellingen zonder dat enige afdoende informatiegaring is gebeurd.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar kritiek voorbij gaat aan de concrete stukken van het administratief dossier, en dan ook elke feitelijke grondslag mist.

Immers, zoals ook expliciet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, motivering die steun vindt in de stukken van het administratief dossier:

- de inlichtingen verkregen van de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid, waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds januari 2014 financiële steun ontvangt van het OCMW, en haar situatie aldus gewijzigd was.*
- het schrijven van 12.08.2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoekende partij, opgesteld in het licht van het onderzoek dat gevoerd werd in toepassing van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet naar de naleving van de verblijfsvoorwaarden, en waarbij verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht werd om binnen de maand na kennisname van deze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten;*
- de stukken die verzoekende partij n.a.v. voormelde brief van 12.08.2014 heeft voorgelegd, met name attest OCMW ontvangen leefloon, inschrijving als werkzoekende bij Actiris, bewijs begeleiding werk en opleiding, sollicitaties, interimcontracten en een loonfiche.*

De bewering van verzoekende partij dat men haar niet gehoord / gecontacteerd heeft, is evenzeer flagrant in tegenstrijd met de stukken van het administratief dossier. Immers werd verzoekende partij bij schrijven van 12.08.2014, haar ter kennis gebracht op 04.09.2014, uitdrukkelijk verzocht om in het kader van een onderzoek conform artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet recente bewijzen inzake haar huidige activiteiten en een OCMW-attest voor te leggen, evenals eventuele bewijzen van humanitaire redenen.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris, na ontvangst van de stukken die verzoekende partij vervolgens heeft voorgelegd, vanzelfsprekend niet opnieuw verzoekende partij diende aan te schrijven en haar te vragen nog bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd. Geenszins houdt het zorgvuldigheidsbeginsel zulke verplichting in.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij aan haar verzoekschrift niet dienstig stukken kan toevoegen, die zij niet heeft voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris en waarvan deze aldus geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing kan geen rekening worden gehouden met stukken die pas voor het eerst aan het verzoekschrift gevoegd worden, en waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris aldus geen kennis had en zodoende ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder weerlegt verzoekende partij niet de terechte motieven van de bestreden beslissing, die als volgt luiden:

“(…)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert het indienen van de bijlage 19 slechts 43 dagen tewerkgesteld is geweest (in 2013 41 dagen en op 28.08.14 en 29.08.14). Gezien deze tewerkstelling duidelijk marginaal was, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht als werknemer aan

worden ontleend (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene kan evenmin toepassing genieten van art.42bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980 waarin staat dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling na een tewerkstelling van minder dan één jaar, nog 8 maanden als werknemer moet worden beschouwd. Betrokkene is immers nooit echt werknemer geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Betrokkene kan het verblijfsrecht evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Zij heeft weliswaar de kans gezien te werken, maar slaagt er blijkbaar niet in bijkomende tewerkstelling te bekomen. Betrokkene heeft sinds het indienen van de bijlage 19 (op 10.12.2012) slechts 43 dagen kunnen werken. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken, is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is. Sinds 29.08.2014 heeft zij niet meer de kans gekregen om nog maar één dag te kunnen werken.

Verder blijkt dat betrokkene sinds januari 2014 beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Zij ontvangt thans een OCMW-leefloon als persoon met een gezin ten laste. Betrokkene dient dus heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In het belang van de minderjarige kinderen (...) en gezien de intrekking van het verblijf van de moeder die zij vergezellen, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig art 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij en haar kinderen zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54/57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Dat verzoekende partij in de jaren 2000 – 2005 voor onderbroken periodes tewerk gesteld zou geweest zijn, en dan nog in een ander land dan België, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde niet vermocht te oordelen dat verzoekende partij "sinds het indienen van de bijlage 19 (op 10.12.2012) slechts 43 dagen kunnen werken" en dat zij "Sinds 29.08.2014 niet meer de kans heeft gekregen om nog maar één dag te kunnen werken", en derhalve terecht besloten heeft dat het verblijfsrecht evenmin behouden kan worden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is.

Ook het wederom voorleggen van stukken inzake de 41 dagen tewerkstelling in 2013 en de twee dagen in 2014, motivering die op zich niet betwist wordt door verzoekende partij, weerlegt niet dat de 43 dagen sedert de bijlage 19 van 10.12.2012, een marginale tewerkstelling uitmaken die er niet toe leiden dat verzoekende partij haar verblijfsrecht zou kunnen behouden als werknemer. Verzoekende partij gaat niet eens in op de concrete motieven diensomtrent in de bestreden beslissing, doch laat deze geheel onbesproken.

Terwijl andermaal moet worden vastgesteld dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (arbeidsovereenkomst van 31.12.2014 voor enkele dagen).

Waar zij tot slot andermaal poogt voor te houden dat niet bewezen is dat verzoekende partij geen reële kans maakt om een tewerkstelling te vinden, nu zij hiertoe inspanningen doet, herhaalt verweerder dat opdat verzoekende partij haar verblijfsrecht zou kunnen behouden als werkzoekende, zij moet aantonen dat zij nog werk zoekt en ook dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was om uit de concrete elementen van het dossier, inbegrepen de vaststelling dat verzoekende partij verzoekende partij "sinds het indienen van de bijlage 19 (op 10.12.2012) slechts 43 dagen kunnen werken" en dat zij "Sinds 29.08.2014 niet meer de kans heeft gekregen om nog maar één dag te kunnen werken", te besluiten dat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is.

Zie ook:

"De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwillegheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwillegheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan." (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be, onderlijning en vetschrift toegevoegd)

En:

"Verzoekster brengt ook niets in tegen volgende precieze vaststelling in de bestreden beslissing: "Voorzover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest." Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota geldt in deze niet de werkbereidheid en het leveren van inspanningen om de positie op de arbeidsmarkt te verbeteren, maar wel de reële kans op tewerkstelling zoals artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet het voorschrijft." (R.v.V. 81 403 van 21 mei 2012, www.rvv-cce.be)

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een gedegen onderzoek gevoerd, hierbij rekening houdende met alle informatie die blijkt uit het dossier, inbegrepen de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd n.a.v. het schrijven van 12.08.2014 in het kader van het onderzoek naar de naleving van de verblijfsvoorwaarden conform artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij via een schrijven van 12 augustus 2014 aan de burgemeester van Anderlecht heeft gevraagd om de verzoekende partij uit te nodigen om te vragen welke activiteiten zij heden heeft en om haar te verzoeken om binnen de maand na kennisname van dat schrijven alle nodige bewijsstukken voor te leggen. Daarop legde de verzoekende partij aan het bestuur een attest van het OCMW met betrekking tot het ontvangen leefloon, een attest van inschrijving als werkzoekende bij Actiris, een bewijs begeleiding werk en opleiding, tal van sollicitaties, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een loonfiche voor. Op basis van deze bewijsstukken besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij sinds 10 december 2012 "slechts 43 dagen (heeft) kunnen werken" en dat "(a)ls dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken, (...) het niet onredelijk (is) te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is". Aldus blijkt dat de gemachtigde de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk heeft gecontacteerd alvorens te stellen dat zij geen reële kans maakt om te worden aangesteld en dat de bestreden beslissing geenszins gestoeld is op "vage veronderstellingen", doch op de concrete, door de verzoekende partij ingediende stukken.

Er dient bovendien op te worden gewezen dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden met de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift en haar synthesememorie voegt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Aldus kan de verwerende partij niet verweten worden dat zij *“geen rekening heeft gehouden met alle elementen terzake”*, wanneer de verzoekende partij, gevraagd om deze elementen voor te leggen, dit niet doet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Hoewel het inderdaad niet bewezen is dat de verzoekende partij geen reële kans heeft om nog een tewerkstelling te vinden, komt het niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij sinds het indienen van de bijlage 19 op 10 december 2012 slechts 43 dagen heeft kunnen werken, heeft geoordeeld dat er in haren hoofde geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is. Dat de verzoekende partij *“de nodige inspanningen doet”*, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij laat nog uitschijnen dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan doordat zij heeft nagelaten voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent haar situatie in het licht van de toepassing van artikel 42bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat met een schrijven van 12 augustus 2014, waarvan zij kennis nam op 4 september 2014, aan de burgemeester van Anderlecht werd gevraagd om haar uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen dat zij werknemer was. Op basis van de na dit schrijven voorgebrachte bewijsstukken, heeft de gemachtigde vervolgens geoordeeld dat de verzoekende partij niet de toepassing kan genieten van artikel 42bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat zij *“nooit echt werknemer (is) geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven”*. De verwerende partij heeft dus wel degelijk voorafgaandelijk informatie ingewonnen met het oog op de eventuele toepassing van artikel 42bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel van de synthesememorie wordt de schending aangevoerd van artikel 42bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 42 bis § 2, 3 ° Vreemdelingenwet luidt :

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen : 1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; 2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. [1Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het

bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Ten onrechte en zonder verdere motivering stelt verweerster dat verzoekster evenmin toepassing kan genieten van artikel 42 bis § 2, 3° Vreemdelingenwet nu verzoekster nooit werknemer zou geweest zijn gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven.

Dit is niet correct. Verzoekster verwijst hiervoor naar haar talrijke arbeidsovereenkomsten bijgebracht in de stukken 13 e.v. en behoudt zich het recht voor hieromtrent dienende stukken in de loop van het geding nog bij te brengen.

Ondanks verzoekster haar inspanningen mocht zij tot op heden nog geen vaste tewerkstellingen vinden. Dit is niet te wijten aan haar houding of inspanning naar het zoeken van een job. Uit alle stukken blijkt immers dat verzoekster dagelijks bezig is met het vinden naar een vaste job. Echter vanwege de huidige crisis op de arbeidsmarkt, zit verzoekster momenteel zonder werk. Verzoekster citeert hieromtrent de brief van Werkwinkel Brussel d.d. 23.1.2015 (stuk 9) :

“In het kader van begeleiding naar werk en opleiding komt mevrouw Maria-Helène CASAL sinds januari 2014 geregeld langs in de Werkwinkel Brussel voor haar begeleiding naar werk en opleiding. In bijlage vindt u een overzicht met de ondernomen stappen. Wat we niet noteren in het dossier zijn de momenten dat er gebruik wordt gemaakt van de open pc-ruimten. U kan zien aan de hand van haar VDAB-en andere spontane sollicitaties in bijlage dat zij dit ondertussen veelal zelf doet en zeer regelmatig. ... Haar attitude durf ik zonder twijfel te omschrijven als respectvol en getuigt van het nodige doorzettingsvermogen. Ze volgt haar afspraken stipt op en geeft steeds gevolg aan de gegeven adviezen. Daarnaast doet zij eveneens actief inspanningen om interim-bureaus te contacteren en solliciteert ze spontaan bij diverse werkgevers. “

M.a.w. verzoekster is allerm minst werkonbereid en verwijst hiervoor naar haar stukkenbundel waaronder stukken 13.1-13.19 en 14.1.-14.12, 15, 16 en 17.

Deze werkloosheid dient wel degelijk bestempeld te worden als een onvrijwillige werkloosheid in de zin van art. 42 bis § 2, 3° Vreemdelingenwet. Immers deze is opgetreden na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar en verzoekster heeft zich wel degelijk als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. Zowel bij VDAB, Arctiris en Atelier Groot Eiland voor een geïntegreerd project naar werk.

Dienaangaande zou verzoekster in elk geval het statuut van werkzoekende ten minste 6 maanden moeten kunnen behouden en kan er geenszins een einde aan haar verblijf op deze grond worden gesteld.

Ten onrechte stelt verweerster dat verzoekster niet valt onder de toepassing van voormeld artikel nu haar tewerkstelling slechts marginaal zou zijn.

Dit staat nergens in de wet gestipuleerd! Verweerster formuleert hierbij bijkomende voorwaarden die niet in de wet staan waardoor ze haar bevoegdheid te buiten gaat. Bovendien maakt dit een regelrechte schending uit van het rechtzekerheidsbeginsel. Immers verweerster dient de rechtsregels juist en consequent toe te passen.

Ten onrechte houdt verweerster vol dat verzoekster nooit echt werknemer is geweest. Dit is niet correct en wordt door de stukken bewezen. Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom haar tewerkstelling onvoldoende zou zijn in de zin van voormeld artikel, nu de wet nergens stipuleert hoe lang de tewerkstelling dient te zijn!

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing eveneens niet of verweerster bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met : de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Indien verweerster een onderzoek naar bovenstaande elementen had gevoerd, dan zou gebleken zijn dat zij wel degelijk geïntegreerd is in België (ze spreekt zowel Nederlands als Frans), haar 2

minderjarige kinderen in België naar school gaan. (stuk 11 en 12) Het verwijderen van deze kinderen uit hun vertrouwde leeromgeving vormt in dat opzicht wel degelijk een ernstige belemmering tot uitvoering van de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond."

4.3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42 bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet,*
- het rechtszekerheidsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt voor dat ten onrechte besloten is dat haar tewerkstelling marginaal is; dit zou in strijd zijn met de stukken die zij onder stuk 13 voegt aan het verzoekschrift.

Verzoekende partij is wederom niet ernstig. Zij weerlegt niet (en ontkent evenmin) dat zij in 2013 slechts 41 dagen werd tewerkgesteld, en zij in 2014 zelfs maar 2 dagen heeft gewerkt. Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht geoordeeld dat de tewerkstelling van verzoekende partij dusdanig marginaal was, dat zij niet als werknemer kan worden beschouwd.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierbij in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de bepalingen die de VDAB aanhoudt, met name dat de VDAB iemand pas als werknemer beschouwt eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij geen vier opeenvolgende weken heeft gewerkt, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft besloten dat verzoekende partij niet als werknemer kan worden beschouwd en haar tewerkstelling slechts marginaal was.

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht als volgt gemotiveerd:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert het indienen van de bijlage 19 slechts 43 dagen tewerkgesteld is geweest (in 2013 41 dagen en op 28.08.14 en 29.08.14). Gezien deze tewerkstelling duidelijk marginaal was, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht als werknemer aan worden ontleend (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene kan evenmin toepassing genieten van art.42bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980 waarin staat dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling na een tewerkstelling van minder dan één jaar, nog 8 maanden als werknemer moet worden beschouwd. Betrokkene is immers nooit echt werknemer geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Dat verzoekende partij verder naar eigen zeggen dagelijks bezig is met het vinden van een vaste job, bevestigt net de motivering dat verzoekende partij niet aantoonde dat er een reële kans is op tewerkstelling en verzoekende partij derhalve haar verblijfsrecht niet kan behouden als werkzoekende, en dit los van de opmerking dat een stuk dat dateert van na de bestreden beslissing (23.01.2015) sowieso geen relevantie kan hebben bij de beoordeling van de wettigheid van de beslissing.

Verzoekende partij meent verder kennelijk dat haar werkloosheid moet worden beschouwd als een onvrijwillige werkloosheid in de zin van artikel 42bis, §2, 3° van de wet, doch zij toont geenszins aan dat dit artikel zou geschonden worden. Artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de gevallen waarin de vreemdeling die tevens Unieburger is, het verblijfsrecht als werknemer behoudt onder de in deze bepaling vermelde voorwaarden:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden

onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden”.

Evenwel stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de tewerkstelling van verzoekende partij marginaal was en zij nooit echt een werknemer geweest is. Zodoende heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd dat verzoekende partij geen toepassing kan genieten van artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij weerlegt dit op geen enkele manier. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij ook geen bijkomende voorwaarden stelt die niet in de wet ingeschreven staan. Het spreekt immers voor zich dat opdat een vreemdeling een verblijfsrecht als werknemer zou kunnen behouden, deze eerst werknemer moet zijn geweest. In casu is dit niet geval, gezien de uiterst marginale tewerkstelling (in 2014 zelfs maar 2 dagen, en 43 dagen sedert de bijlage 19 van 10.12.2012!).

De voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat niet blijkt of rekening werd gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, ... Wederom falen haar beschouwingen volledig.

In casu moet worden vastgesteld dat aan verzoekende partij bij schrijven van 12.08.2014 tevens gevraagd werd om eventuele bewijzen van humanitaire redenen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, voor te leggen. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift niet aan met welke stukken die zij heeft voorgelegd, door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden. Zij kan dientrent niet dienstig stukken voegen aan haar verzoekschrift die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd, om hem dan te verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van het dossier.

In casu wordt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt gemotiveerd:

“Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij en haar kinderen zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing”.

Verzoekende partij weerlegt deze motivering geenszins. Dat verzoekende partij beweerdelijk geïntegreerd is en haar kinderen hier naar school gaan, hetgeen zij ook niet heeft ingeroepen t.a.v. de gemachtigde vooraleer de beslissing genomen werd, kan geen afbreuk doen aan voormelde terecht motivering.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en in feite. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3.1. Artikel 42bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor

arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;
(...)"

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij geen toepassing kan genieten van deze bepaling nu zij *"nooit echt werknemer (is) geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB"*.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich bevindt in een toestand van (*"naar behoren vastgestelde"*) *"onvrijwillige werkloosheid"* na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar zoals bedoeld in artikel 42bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat het statuut van werknemer slechts kan behouden worden indien het ooit verkregen werd. Echter blijkt nergens uit het administratief dossier dat de verzoekende partij het statuut van werknemer ooit verkregen had. Gelet op het feit dat de verzoekende partij in het jaar 2014 slechts 2 dagen gewerkt heeft, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de tewerkstelling van de verzoekende partij steeds marginaal is gebleven en dat zij stelt dat de verzoekende partij nooit echt werknemer is geweest. Dat de verzoekende partij *"allerminst werkonbereid"* is, doet hieraan geen afbreuk. Dat de wet nergens stipuleert hoe lang de tewerkstelling dient te zijn, doet hieraan evenmin afbreuk.

Waar de verzoekende partij betwist dat haar tewerkstelling marginaal is gebleven en hiervoor verwijst naar haar talrijke arbeidsovereenkomsten, bijgebracht in de stukken 13 en verder, wordt er nogmaals op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij de arbeidsovereenkomsten, bijgebracht in de stukken 13 en verder, niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift en huidige synthesesmemorie. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De bij het verzoekschrift en de synthesesmemorie gevoegde arbeidsovereenkomsten kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partij voert tenslotte aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met *"de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst"* en dat indien de gemachtigde een onderzoek naar deze elementen had gevoerd, zou zijn gebleken dat zij *"geïntegreerd is in België (ze spreekt zowel Nederlands als Frans)"* en dat haar twee kinderen in België naar school gaan. Er wordt niet ingezien op welke wijze het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 42bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet hierdoor geschonden zou zijn. Ten overvloede wordt er op gewezen dat met een schrijven van 12 augustus 2014 aan de burgemeester van Anderlecht werd gevraagd om de verzoekende partij uit te nodigen om *"(i)n zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis §1, 2° en of 3° lid (EU-burger) of artikel 42ter, § 1, 3e lid (EU-familielid) of artikel 42quater §1, 3° lid ((niet-EU familielid van de Burger van de Unie, schrappen wat niet past) van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier"*, deze voor te leggen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij naar deze elementen wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd. Uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij stukken heeft voorgebracht waaruit blijkt dat zij in België geïntegreerd is of dat haar kinderen in België naar school gaan. Er kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verweten worden met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.3.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I.

OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 42bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel van de synthesesamenvatting wordt de schending aangevoerd van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Uit de bestreden beslissing blijkt tevens niet dat verzoekster werd gehoord alvorens de beslissing werd genomen.

Verzoekster werd nooit toegelaten haar standpunt naar voren te brengen. Zij kreeg dan ook onverwacht een beslissing die een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien zij de kans had gekregen, was duidelijk geworden dat zij al het mogelijke doet om werk te zoeken en zij momenteel onvrijwillig werkloos is geworden.

Dat het doel van de hoorplicht er nochtans in bestaat om de betrokkene de kans te geven om een voor hem negatieve beslissing te voorkomen.

Om van een hoorplicht te spreken moet de voorwaarde van een ernstige maatregel voorhanden zijn die de belangen van verzoekster zwaar of ernstig aantasten. (R.v.St. VAN DEN BERGHT, nr. 42.600 van 19 april 1993.)

In casu gaat het uiteraard om een ernstige maatregel. Verzoekster loopt immers het risico om het land te moeten verlaten samen met haar 2 minderjarige schoolgaande kinderen die ook de negatieve gevolgen van de ze bestreden beslissing zullen dragen. (stuk 11 en 12)

De rechtspositie van verzoekster is dan ook zwaar aangetast.

Een voorafgaande mededeling van de overwogen maatregelen is steeds vereist wanneer deze ernstig is en gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van betrokkene.

In casu had men verzoekster in eerste instantie kunnen wijzen op de extra formele vereisten en bijhorende documenten die de dienst eist. Dit had haar toegelaten haar toestand meteen te regulariseren.

Verzoekster werd echter op geen enkel ogenblik gehoord, nooit in kennis gesteld door de DVZ bij het voornemen van een dergelijke negatieve beslissing.

Bijgevolg is de bestreden beslissing dan ook behept met een onwettigheid waardoor de genomen beslissing buiten beschouwing dient gelaten te worden!”

4.4.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

*“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- de hoorplicht.*

Zij houdt voor dat zij nooit werd toegelaten haar standpunt naar voren te brengen. Deze beschouwingen zijn, het weze herhaald, flagrant in tegenstrijd met het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12.08.2014, dat aan verzoekende partij ter kennis gebracht werd op 04.09.2014, waarbij verzoekende partij uitdrukkelijk werd verzocht de opgesomde bewijsstukken voor te leggen en zij er tevens op gewezen werd dat zij haar verblijfsrecht kan verliezen.

Terwijl verzoekende partij haar kritiek ook in rechte faalt. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van

persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.4.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Te dezen werd met een schrijven van 12 augustus 2014 aan de burgemeester van Anderlecht gevraagd om de verzoekende partijen uit te nodigen om te vragen welke activiteiten de eerste verzoekster heden heeft en om haar te verzoeken om binnen de maand na kennisname van dat schrijven alle nodige bewijsstukken voor te leggen. In dit schrijven werd de verzoekende partij expliciet gevraagd om, naargelang de huidige activiteit, recente bewijzen voor te leggen als werknemer, als zelfstandige, als werkzoekende, als student of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Per categorie van activiteit worden uitdrukkelijk de vereiste bewijsstukken opgesomd. In dit schrijven wordt tevens vermeld dat “(b)ij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit (...) de betrokkene het recht op verblijf (kan) verliezen”. De verzoekende partij nam kennis van het schrijven van de burgemeester op 4 september 2014. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, had zij dus wel degelijk de kans om haar standpunt naar voren te brengen en duidelijk te maken “dat zij al het mogelijke doet om werk te zoeken en (dat) zij momenteel onvrijwillig werkloos is geworden”. Zij werd tevens wel degelijk gewezen op de formele vereisten en bijhorende documenten die de verwerende partij eist. Uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoekende partij aan dit schrijven gevolg heeft gegeven door een attest van het OCMW met betrekking tot het ontvangen leefloon, een attest van inschrijving als werkzoekende bij Actiris, een bewijs begeleiding werk en opleiding, tal van sollicitaties, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een loonfiche voor te leggen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472), wat te dezen dus is gebeurd. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij de bestreden beslissing onverwacht heeft gekregen. Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN